

Utariistička poseta

Mudija u prelamanju sveta

(Henk Mudi, *Bog nas sve mrzi*, prevod Gorana Skrobonje, Paladin, Beograd, 2011)

Dva čoveka stoje i gledaju u izlog galerije. Jedan čita novine. Obojca su identične visine i građe. Jedan je skroz u crnom, dok je drugi blesavo obučen.

(Sam režiraj.)

Onaj u crnom progovara.

- Kada bi imao odmeren, precizan potez, uz to tvoje dobro oko, i dosta vežbe bio bi samo prosečan slikar. Ti bi, na primer, slikao u današnjici nešto što pripada realizmu. Dakle, bez preterane imaginacije i osećaja za apstrakciju. U prevodu danas bi bio SMOR. Na telefonu amateri prave bolje fotografije iliti slike, video sam aplikaciju. Ali ej, mogao bi da se tešiš da ljudi još hoće da im vise slike na zidovima a ne da drže sve na kompjuteru ili telefonu.

- Tvoj horoskop je danas beskonačan. Čudna pojava, zar ne? Uuuuu, Borhes i „Knjiga od peska“.

(Baca novine sa strane kraj oluka)

Ako slika govori hiljadu reči koliko govori pesnička slika od samo nekoliko?

- Šta misliš? Koliko treba da čekamo?

- Šta znam? Mudonja neće požuriti, to je sigurno. A naš Spavač, mislim da nas on već čeka.

Čudno obučeni pali cigaretu. Ne, obojca pale cigaretu. Okreću se i idu niz ulicu.

- Kako mu saopštiti?

- Rečima? Ako baš hoćeš delom, dirljiva bi to scena bila.

- Prošlost je iluzija, niz iseckanih subjektivno sažetih događaja

nad kojima ne vredi graditi piramide.

Odjenom, čudno obučeni, skače na klupu i dere se.

- Ustajte ludaci, vreme je da zakucavaju eksere po sred tumora!

Drugi dodaje šapatom.

- Ja, kiša je padala levo i nagore.

Bilo je veče. Tiha atmosfera. Sem par mački kraj obližnjih kontejnera.

Progovori onaj u crnom.

- Elem, međutim, silazi dole, kasnimo.

- Kao da ne znaš da sve dolazi u svoje vreme.

- Jao, ostavi se isklišetiranih fraza, ovde ne postoji vreme.

- Beskonačnost? Jedna tačka?

Zašli su za ćošak. Mala drvena, zelena vrata sa natpisom *Mali princ*. Uz škripaj se otvaraju. Unutra je zagušljivo.

Čudno obučeni progovara.

- Uh, melem za moje disajne puteve. Smrdi na pišaću, dim cigarete štira kapke a one devojke tamo izgledaju sumnjivo kurvanjski. Lepo, lepo.

- Sreća pa smo obojca nepušači.

- Pokušaj humora? Da, tako sam i mislio.

Sedaju za stol kraj kog gavran govori sa Ivanom V. Lalićem o Pou. Snežana Nikolić je stajala kraj stola, nije ni pogledala dvojcu čudaka.

- Jesam li ti rekao da je Spavač već tu? E sad pivčuge.

- Pivčuge!

Zapalili su cigarete. Snežana je počela da recituje.

- „U uhu zvezda za sna tamni zvuk:

zri zvučni cvete tužnim predelima

u toploj kori mozga gde me ima
taj san moj izvijen u zvezdani luk.“

Čudano obučeni upita.

- Što to recituje?
- Zašli smo, danas mu je rođendan.
- A vidi stvarno 12 i 20.
- Napokon stiže.

Čovek u kožnoj jakni i farmericama, crnoj majici prilazi stolu.

(Zamisli Dejvida Duhovnika.)

- Pozdrav!

Odazivaju mu se obojca u glas. Gavran je odleteo, Ivan V. Lalić odšetao.

- Šta ima?

Progovori Dejvid.

- Smem da zapalim?

Obojca su ga čudno pogledali. Snežana i dalje nije obraćala pažnju, već je recitovala sama za sebe. Dejvid je zapalio.

- Elem, Mudonja, mislim Mudi, Henk Mudi. Pročitamo ti roman.
- Uuu, drago mi je. Pričaj slobodno.

Konobar sa glavom od mačke im usluži dva piva i jedan viski. Jer ova dvojica nemaju para, znate.

Poče ovaj čudno obučeni.

- Ja se pitam, znaš Dejvide...
- Henk.

- Da, Henk, kako to da ti kao takav pisac daješ deci iz srednje da ti pišu najgenijalnije delo, ako se ne varam, trebalo bi da bude jedno od najuticajnijih, najznačajnijih dela američke književnosti devedesetih

godina.

- Ček, šta? Vama se ovo ne sviđa?

(*Iz jakne vadi svoj primerak Bog nas mrzi sve*)

Ovaj u crnom doda.

- Ako se prikucavanje muda za kaldrmu može uzeti u obzir kao svidjanje onda da, svidja nam se (pokazuje mu palac). Tvoju knjigu fizički boli čitati. E sad Dejvide, znači Dejvide, *Dosije X* je bio dojajan, i verujem da ti kao čovek koji je studirao književnost bi bolje napisao, da su ti dali da napišeš *Bog nas mrzi sve*. Znaš, tamo u tvom životu Henk (Hičkok kaže da je film kao život, samo sa isečenim dosadnim delovima; sad, parafrazirajući ga, uzmi seriju), spominje da su tvoji književni uticaji Kafka i Bukovski.

- Znaš, ovo nije džentlmenski, nikako. Vređam li ja tebe?

Čudno obučeni se ubacuje.

- Ne vređa on tebe nego ovo smeće što si ti napisao. A i meni se čini da polako analizira to smeće. Tako da pusti ga.

Henk ga je čudno pogledao i dobacio.

- A ko tebe oblači, stilisto?

Čudno obučeni se obraća ovom u crnom.

- Smešan neki, a?

Snežana je i dalje recitovala.

- „Dan slepe ljubavi minu polustvaran.

Ne prođe pamteći svet balzamom začaran

Kad su ti dve tužne ptice večnost dale.“

Ovaj u crnom pali cigaretu i progovara.

- Ako si mislio da je bukovljevski staviti jebačinu i alkohol gde im nije mesto onda možeš da kažeš da ti je on uticaj, a o Kafki ne smem ni da govorim, šta je kao ono K. bila dovoljna asocijacija? Da upućuje

nazivanje jednog od svojih likova na *Zamak*, možda? Besmislica. Atmosfera je bleđa. Čitalac ne može da se osloni ni na neodređena mesta u romanu, zbog površnog i pomalo bahatog stila pisanja. Glavni lik nije ni bukovljeviski ni kafkijanski lik. Nigde se ne nazire ni jedna ni druga atmosfera, no ni ne bi trebalo, naravno da ti treba neki tvoj pečat, ali ga nema. To je prosto neobavezno ispisivanje priče koja u potpunosti nema smisla, nema poentu. Smešno i to na onaj loš način, tužan. Kada bi nas neko sad slušao ili čitao, molio bih ga da ne čita *Bog nas mrzi sve*. Njega radi, znaš. Fabula je, da se stručno izrazim, govno, likovi dosadni, nerazrađeni, površni, stiče se utisak da su hodajuće lutke bez prošlosti, bez karakterne podloge. Glumac ne bi znao na šta da se osloni kad bi radio tvoje likove. Prvo sam bio besan, sad sam tužan što je ta knjiga izdata, znaš, bolje bi bilo da je ostala misterija. Još je skuplja od zaista velikih književnih dela.

Ubaci se čudno obučeni odmeravajući sumnjive devojke.

- Tra-ge-di-ja!

Sa zida zakrešti sat. Ptica je iskakala kao na nekom jeziku. Čudno obučeni skoči i ščepa taj jezik i otkinu ga i baci u stranu zatim dobaci.

- Uvek me jeza prolazila na to govno, i ovako mi satovi smetaju.

Henk popi svoj viski ustade i dobaci.

- Znae šta? Jebe se meni za vas i vaše mišljenje.

Obojca ga pogledaše i rekoše.

- Pa Henk, pa Dejvide, vidi ga, vrati se.

Ovaj u crnom.

- E, čoveka.

- Ne razume on to.

- Teško je biti neko drugi.

- Jest vala!

Snežana je prestala da recituje. Okrenula se i bez pogleda odšeta iz *Malog princa*. Čudno obučeni reče.

- Gde ode? Šta joj je?
- Naš Spavač se probudio.

Ispili su pivo, ustali prošli kraj mačkoglavog konobara, ovaj u crnom pozdravi Ivana V. Lalića a čudno obučeni one devojke i napustiše *Malog princa*.

CAST

Čudno obučeni: Vladimir Ristonski

Lik u crnom: Dalibor Tomasović

Snežana Nikolić: Snežana Nikolić

Henk Mudi: Dejvid Duhovni

Ivan V. Lalić: Ivan V. Lalić

Gavran: Gavran

Konobar: Mačor sa mnogo imena

MUSIC

Pixies

„Where is my Mind“

Oasis

„Live Forever“

The National
„About Today“

EKV
„Tonemo“